

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

XV. Qui matrimonium accusare possunt vel contra illud testificari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](#)

terit & debet debitum sibi solvere conjugale: cum a affinitas post matrimonium inique contracta, illi nocere non debet, quia iniquitatis particeps non existit.

Subsequens affinitas non dirimit matrimonium, sed precedens legitime probata, b.d.

Ergo procedens affinitas, non subsequens dirimit matrimonium. Sed nec id quidem indistincte obtinetur, nam b. esti utriusque conjugum constat, acclamante etiam vicinia, quod conjugatus ante contractum matrimonium uxoris sue consanguineam cognoverit, propter coniuges separari non debent: nec enim talis confessio momentum habere debet, cum aliqui faciliter fieri possit, ut quicunque inter se contra matrimonium velint colludere, ad confessionem incestus facile profiliant, si suæ assertione Ecclesia judicium accusatum credant. Rumor autem vicinia non est adeo judicandus validus, ut, nisi fide dignæ probationes accedant, possit tunc contractum matrimonium irritare.

DE CLANDESTINA DESPONSA-TIONE.

TITULUS XIV.

Prohibitum matrimonio contrahere clandestine, nec postea operari ita diffidere, b.d.

Ne e tamen post secutam copulam & suscep- tam problem, detectis quibusdam impedimentis, non sine gravissimando contrafacta matrimonia retrahari oporteat, neve si alter conjugum qui clam contraheret, conjugum negaverit legitimis probationibus deficiens, iudicis sententia rite fuerit absolutus, uterque alii nubendo restum incurrat adulterii, consultissime constitutum est, ut nullus fideliū occulit nuptias contrahat. Sed cum matrimonio contrahenda fuerint, per Presbyterum proponant publicē, competenti termino praefinito, intra quem qui voluerit, & valuerit, legitimū impedimentum opponat, & ut ipse quoque Presbyter per se investiget, utrum aliquod futuro matrimonio obstat impeditum.

Suspendit contractus matrimonii, donec extat presumptio, quod non possit contrahit, b.d.

Cvus si apparuit probabilis conjectura, contra factus expresse interdicatur, donec quid fieri debet, manifestetur constitutus documentis.

Natus ex clandestini & interdicti matrimonio non sunt legiti- mi, iuxta nos ex matrimonio contrahito in faciem Ecclesia ante fontemq; divertit sint legimi, nisi utergo, conjugum noviter im- pedimentum h.d.

Quicunque vero hujusmodi clandestina & interdicta conjugia inire ausus fuerit, etiam ignorantem, proles ex huiusmodi conjunctione sulcepta, prorsus illegitima constituit, nec de parentum ignorantia ullum est habitura subfidiū: cum sic contrahentes, vel non expertes scientia, vel fatenti affectores ignorantes videantur, licet aliqui, si ignorantes in faciem Ecclesie contraherent, ante lacrimentiam divertiri nati, & legitimū habentur, & in bona paterna hereditario lute succedant. Idem latus erit, si in conspectu quidem Ecclesia contraherent sed impedimentum ambo novarent.

Sacerdos contempnens constitutiones Ecclesie punitur pro qualita- ti culpa, & clandestina matrimonia, si publicentur, recipit Eccle- sia, b.d.

Sane b. si parochialis sacerdos tales coniunctiones prohibere contempserit, per triennium ab officio fu-

^a Cap. discretionem, in f. & ca. gen. extr. d. tit. ^b Cap. super n. ext. de eo que cognitio confusa. ^c gl. insim. 39. q. 5. & can. si quis di- vino & huiusmodi dif. 30. q. 5. ^d Can. 29. q. 5. & c. cum inhibi- tio in primaria ext. tit. ^e d. e. cum inhabito. ^f c. cum autem extra. ^g tit. ^h d. cum inhibito. ⁱ f. quon. ext. cod. tit. ^j h. d. ea. cum inhibito. ^k f. ext. co. tit.

spendens erit: gravius etiam puniendus, si culpa qua- litas postulaverit. Verum (ut supra indicavimus) si con- trahentes clandestina matrimonia publicare voluerint, nisi alia causa impeditat, ab Ecclesia recipienda sunt, tanquam à principio in Ecclesia conspectu contracta.

QVI MATRIMONIVM ACCVSARE POSSVNT, VEL CONTRA ILLUD TESTIFICARI.

TITULUS XV.

Non admittitur ad accusandum matrimonium, qui tempore denunciationis filius, nisi iuret de calunnia, & quod post denuncia- tionem invit quo objecturus est: & negligenter authoris mei non intelligitur esse mea, b.d.

Non tamen quandocunque, aut indistincte o- mines ad matrimonium impugnandum admittendi erunt. Nam si quis tempore facte à sacerdote denunciationis a in ipsa die cœsi constitutus, nihil contra matrimonium dixerit, eidem mox conjunctos im- petere minimè concedendum erit, nisi proprio firmave- rit iuramento, quod ea, quæ objecturus est, postea didi- cerit, quandoque ad accusandum dolo non profiliat: quo casu etiam si, quod objecturus est, ab illis didicisset, qui denunciationis tempore filuerunt, claudo non debet ei ac- cusandi aditus: quoniam eti ab impetitione hujusmodi, culpa ex tali silentio contracta, autores excludat, ite- tamen, qui culpa caret, amoveri non debet.

Ex causa etiā post denunciationem potest quis matrimonium accusare, b.d.

Idem juris erit b. si tempore denunciationis, vel extra diœcesem commorabatur, vel alias denunciatio ad ejus notitiam pervenire non potuit: ipsis, si nimis infirmitatis fervore laborans, mentis non erat compos, vel in annistam teneris constitutus erat, ut ad talium serum perceptionem ejus axas sufficere non valerer, sive alia le- gitima causa fuerit impeditus.

Ad accusandum matrimonium, non ex causa delicti, solum con- juges admittuntur, b.d.

Sed nec omnes ad accusationem, testimonium dí- cendum admitti debent: nam si de tali impedimento agendum sit, quod neque conjugum in se delictum con- tieneat, nec ob id matrimonium dissolvi cuiusquam inter- sit, praterquam iporum conjugum ipsis, si erratum in conditione status fuerit, vel si mulier ita sit arcta, ut cognoscere non possit, vel vir ita frigidus, ut coire nequeat

soli ipsi conjuges admittuntur.

Ad accusandum matrimonium ex causa delicti, omnes admittuntur, sed postissimum conjunctores, antiquiores, & honestiores, b. d.

Quod si delictum continetur, ut, quia aliqui in gradu veitio vel contraxisse, vel contrahere velle dicantur, tunc quilibet quidem ad accusandum recipitur, sed omniū maximē parentes c. & s. & f. & s. & proximiōres, id est, soror, frater, patruus, avunculus, amita, materter, eorumque descendentes. Quod si progenies tota defec- cerit, d. ab antiquioribus, & honestioribus, quibus eadem propinquitas nota verisimiliter esse debet, accusatio, testimonium recipi poterit. Ideo autem omnium maxi- mū parentes, & conjunctores admittuntur, quoniam unusquisque suam genealogiam cum testibus & chartis, tum vero ex recitatione majorum scire laborat. Nulli igitur decentius admitti debent, quam qui melius sciant.

Speciale est in causa matrimonii, quod pater admittitur in causa filii, & contra. Et testimonium parentum interdura non debet admitti, ubi est disparitas inter conjugem, b.d.

Quod si autem legitur, patet non recipiatur in cau- sa filii, nec filius in causa patris, in criminalibus

^a Ca. cum tua. ^b alioquin extr. eo. tit. ^c Ca. cum in tua. ^d super quo. extr. eo. tit. ^e C. videtur extr. eo. tit. ^f Ca. cum pa- tula. ^g q. 5. ^h q. 6. ⁱ Ca. videtur. ^j quod vero. ^k extr. eo. tit.

ccc

causis & contractibus sibi locum vendicat. In matrimonio vero conjugendo & impediendo, ex ipsis conjugii prærogativa, & quia favorabilis res est, congrue admittuntur. Vbitamen si alter conjugus dvitius, honore, nobilitate, & potentia superior esset, testimonium illius, qui parent est inferioris, adeo suspectum redditur, ut illud nullo modo sit admittendum: cum parentes filiorum incrementum, & honorem affectare proculdubio compriantur.

Quales esse, & qualiter jurare debent reses super consanguinitatem.

Quitatis separari petuntur, duobus vel tribus ejusdem coniunguitatis testibus adhibitis, vel totidem senioribus & melioribus ejusdem loci, id debet legitimè compobari. Testium autem examinatio in hac causa duplice intervenerit iuramenti fieri debet: ut jurent se felicem, & se non privato odio, neque amicitia, nec aliquid proprii commodi intuimus, ad hoc jurandum inductos: & sic ut ipsi dicunt, rei veritatem a majoribus accepisse, & secundere ita esse.

Probatio matrimonialia impedimenta non possunt reprobari.

Praestitio autem juramentis & impedimento matrimonii legitimè probabo, si quis contra precedentem probationem partibus publicatas, quasi matrimonium impediti jure non valeat probare velis, audiendus non erit, sed priori standum erit probationi.

DE DIVORTIIS.

TITVLVS XVI.

Divortium est dissolutio matrimonii. Et separatio tori potest appellari divortium.

Divortium est dissolutio matrimonii, qua utroque vivente coniuge contingit. Sed & similibus tori separationem divortium non male appellamus.

Matrimonium regulariter dissoluti non possunt, & nisi sequitur copula, solvant per ingressum monasterii, ita ut remanent in seculo possint alteri nubore.

Sciendum est igitur legitimè contractum matrimonium dissolvi non posse, quippe à Deo conjuncti ab homine separari non debent, ne valent: si tamen alter coniugus e, qui per verba contraxis de praefenti, copula non fecuta, scilicet ad observantiam regularem voluerit astringere, poterit id altero etiam inconsulte efficeri: & ei, qui in seculo remanere voluerit, alteri se jungere permettendum erit, nec causati poterit religionem ingressus, se falsa ad id causa inductum, putà quod conjugem leprosum credidisse, & ob id ejus abominarius complexus fuerit, cum & sine causa id ipsum facere poterit.

Dicentes si velle ingredi religionem, est certum tempus praegendum, intra quod vel ingrediantur, vel ad uxorem redeat.

Et si autem qui velle ad religionem transire velle dicitur, certum est praegendum tempus, intra quod legitimè caveat, quod aut ad religionem se transferet, vel redibit ad coniugem.

Redditionem, cur non secuta copula per religionem ingressum matrimonium dissolviatur.

Nequi mirum videri debet, quod post legitimū de confessione præstitum confessum, carnis non secuta communione g, alter coniugum etiam altero invito ad viam regularem transitum facere valeat: quia cum nondum una caro efficiunt, satis probabiliter, uno ad Deum transire, alter in seculo remanere poterit.

*a. C. super eo. extr. de testibus. b. C. quottes. extr. de testibus.
c. C. juravit. extr. de probation. d. Ca. i. in glo. 32. q. 7. & glo. 2. in c. omne. 27. q. 2. e. C. ex parte. f. nos autem. ext. de conversi. conjuga. f. C. ex publico. ext. de conversi. conjuga. g. C. 2. ext. de coniug. conjuga.*

Per sacri ordinis susceptionem non difficitur instrumentum, etiam non consummatum. h. d.

Diversum statuitur, si quis posthabito Canonicis religionis ingressu, post aliquam per verba de presertim sponsata, facios ordines suscepere. quanquam enim votum per facti susceptionem ordinis firmatum, ad impedendum matrimonium futurum, ac dirimendum pœnae contractum habeatur efficax: ad dissolvendum tunc prius contractum etiam non consummatum, invalidum cenetur. Ideoque talium ordinum non obstante latracione, siad profitandam probatam religionem indi non valeat, & sponsa ejus insisterit contraitum matrimonium consummare, per censuram Ecclesiasticam censelletur.

Cultus dispartitus, & creatoris contumelia sunt iusta amenda: & quod facit l'apa, Deus censetur facere. i.d.

Sed & si inter infideles matrimonio contracto sexua copula fuerit, si alter qui in infidelitate permanet, velut à fideli disiungi, aut non nisi cum contumela crederis, cum altero coniugorati, licet in Christiano non modo matrimonio dissolvere, sed etiam (ut super iub. 6) alteri se matrimonio jungere. Quibus callo cum autoritate sedis Apostolicae, & Romani Pontificis matrimonium distraheatur, non jam humana, sed potius divina potestate conjugium dissolumentum intellegitur.

Ob veram cœiundam impotentiam, non ob putatas vel dissolventem matrimonium. h. d.

Item si quis ignarus virginem in uxorem duxerit, quod adest arcta sit, ut mulier fieri non possit, vel summa viuere à natura contrarerit, ut ope medicorum non possit adjuvari: aut mulier virum accepit, qui adest fugax sit natura, ut eidem carnaliter commilcent non possint, poterunt invicem separari: & qui matrimonio aperte erit, ad secundas nuptias liberè transitum facere. Si quis tamen coëundi impotentiam cauiscat, post separationem aliam accepit, aut ea & qua sitca putabat, aliquem inventerit, qui libi feras referat, utroque calpepellendi erunt.

Quoq; qui duxit vel retinet sciens copula non idem, habet ut forem, si non potest habere velut uxorem. h. d.

Plande si scienter d quis cum ea, que marius impensis est commiscere, matrimonium contrahit, vel alterius comperta postmodum impotentiam, fini matris consenserit, his casibus Ecclesia judicare coetero, ut quis viri tanquam uxores habere non possint, taceant ut forores.

Ob fornicationem carnalem vel fornicationem non sicut in matrimonio, sed fit separatio tori. h. d.

Sed pius tamen accidit, ut matrimonii remanente sacramento, tori tantum fiat separatio, utpote, si alteri coniugum carnaliter vel spirituualiter fornicatus fuerit: quibus casibus matrimonium minime abolevit, sed nisi finit in vicinem coniuges, etiam separari.

Tendente iudicio super adulterio, non habet ius separari tori. h. d.

Sed & separatio non instituta statim de crimine accusacione, facienda erit: sed probata & peracta. Interim enim pendente iudicio, coniugum alterius, iure, quod habet in altero, privari non poterit.

Falsa separatione tori ob fornicationem carnalem, postem matrimonium non compelluntur coniuges se refugiare: scilicet, si ob fornicationem, nisi alter velut monachorum ingreditur. h. d.

Multum autem intercessit, utrum ob carnalem, an separatio. Primo enim casu marius adulterum uxori

a. C. quanto. ext. de divor. b. supra in qua mai. imp. p. 8. 2. 4. & seq. c. C. fratrem. in si ext. de frig. & malef. d. C. conf. tationis. ext. de frig. & malef. e. C. 2. ext. ut sic penden.